

Islandia Nunca Quema: «Cantar en anglès em semblava pretensions»

Parlem amb Carles Ribas, cantant i guitarrista de la banda reusenca, sobre el nou treball

Islandia Nunca Quema | Chisco Fernández

Darrere el curiós nom d'**Islandia Nunca Quema** s'hi troba una banda reusenca de pop-rock formada el 2009. El 2014, la formació va publicar el primer treball, *Applause* (Philatelia, 2014), en què mostrava el seu pop-rock senzill i elegant guarnit de lletres sofisticades. Vuit anys després, el quartet torna a la càrrega amb un segon àlbum titulat homònimament a les plataformes digitals (No Aloha Records, 2022), que abandona l'anglès i es decanta pel castellà i el català i que també es pot trobar en una edició limitada de vinil. Parlem amb el cantant i guitarrista de la formació, Carles Ribas, per conèixer millor aquest nou disc i la història de la banda.

Aquest segon treball està marcat, indubtablement, pel llarg procés de producció, resultat d'un llarg nombre d'ingredients. "En primer lloc, som un grup que ens agrada fer les coses a foc lent. Suposo que hi té a veure el fet de no ser professionals, que fa que no tinguem presses per fer un disc i una gira", explica Ribas. Tot i la dinàmica de treball de la banda, diversos entrebancs també han jugat un paper clau en endarrerir la sortida del disc. "Quan estàvem acabant el procés de creació de les cançons, el baixista, en Javi González, va decidir deixar el grup de forma totalment amistosa i va provocar un petit trasbals perquè teníem totes les cançons a mig fer i necessitàvem buscar un altre baixista", reconeix. Per descomptat, un altre gran sotrac inesperat va ser la pandèmia, que ha obligat la banda a endarrerir dos anys la sortida del disc: "Teníem aparaulada

amb l'estudi començar a gravar el maig de 2020, però al març ens van tancar i tot va quedar posposat".

La principal novetat d'aquest treball respecte al seu predecessor és l'idioma de les lletres: l'anglès es dilueix per donar pas al català i castellà. "Vaig començar a cantar en castellà perquè és una mena de llengua franca amb la qual ens comuniquem amb molts amics. Més tard, vaig començar a cantar en català, perquè tenia ganes d'experimentar. Quan cantes en un idioma que no has cantat mai, et sobta i se't fa estrany. Em va passar tant amb el castellà com amb el català", confessa el cantant. A més, el vocalista també apunta que després d'anys cantant en anglès, se'n va cansar. "Trobava que no era prou honest, ni amb els meus orígens, ni amb la resta del grup, ni amb la gent que ens escoltava. Em semblava molt pretensió, com si volgués pretendre ser de Bristol en comptes de Reus".

Un aspecte sorprenent del disc és el seu títol, que a plataformes digitals apareix sota el mateix nom de la banda, *Islandia nunca quema*. Aquesta fórmula, habitual en els discos de debut, és força més inusual en un segon treball, tot i que Ribas argumenta que aquest no és en realitat el nom del disc. "No es titula homònimament, sinó que no té títol. A vegades, per efectes pràctics, la gent el titula amb el nom de la banda, però, en realitat, el disc no té títol. De fet, a la portada apareix només el nom del grup i ja està". Ribas reconeix que es deu a la incapacitat de trobar un títol adequat: "Suposo que aquesta decisió recau molt en la independència de les cançons. Crec que totes funcionen de manera individual, com si fossin un recull de senzills, i no em veia en cor de posar-li un títol que aconseguís englobar-ho tot".

Portada del segon àlbum d'Islandia Nunca Quema II·Il·lustració: Cristina Lavilla

Per tant, seguint el precepte de l'àlbum blanc de **The Beatles** -que originalment no tenia títol i va ser rebatejat popularment amb aquest nom pel color de la seva portada-, es podria dir que aquest és l'àlbum blau d'**Islandia Nunca Quema**. ?A més del quartet conformat per Salva Miranda (guitarra), Carles Ribas (veu i guitarra), Marc Volpini (baix elèctric) i Jordi Ximeno (bateria), el disc també compta amb la col·laboració del violoncel d'Àngela Fernández a "L'animal" i "Seremos Imperfectos", els teclats d'Albert Jordà i el *lapsteel* (una guitarra hawaiiana) de Maurici Gené a "Ego trip".

LA HISTÒRIA RERE EL NOM D'ISLANDIA NUNCA QUEMA

El singular nom de la banda amaga una curiosa i divertida història al darrere que es remunta al grup anterior que tenia Ribas. "Als anys noranta, teníem una banda anomenada **Inq**. Sovint, la gent es pensava que el nom feia referència a unes sigles i quan ens preguntaven que significaven, sempre ens inventàvem qualsevol bajanada com 'Idiota no te quedés', fins que un dia ens va venir al cap 'Islandia nunca quema'", recorda. Anys més tard, quan Ribas formava la seva nova banda amb diferents integrants, el nom també va tenir una gran rebuda i va acabar convertint-se en el nom del grup malgrat l'evident absurditat del nom. "En realitat, el nom és una gran mentida perquè Islàndia sempre està cremant perquè és una terra volcànica", apunta amb humor el músic.

Al llarg dels anys, moltes persones els han preguntat per la història del nom i, sobretot, pel seu vincle amb Islàndia. "L'Albert Om, quan va venir a fer un programa d'*Islàndia* a Reus, ens va convidar a tocar perquè li va fer gràcia el nom i ens va preguntar si hi havíem estat!", rememora el cantant i guitarrista. La resposta, però, va deixar clar que el nom de la banda és tan sols fruit de la coincidència i l'humor: "No hem estat mai a Islàndia ni hi tenim cap mena de vincle", declara.